"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାର ପାଠପଢା, ଏହି ପାଠପଢାରେ ଟିକିଏ ବି ଅବହେଳା କରିବାର ନାହିଁ, ଯଦି କେବଳ ଖାଇଲ, ଶୋଇଲ, ପାଠ ନ ପଢିଲ ତେବେ ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ କଥାରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଉନ୍ନତି ହୋଇ ଚାଲିବ ?

ଉତ୍ତର:- ଯେପରି ବ୍ରହ୍ମାବାବା ନିଜର ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆହୁତି ଦେଇଥିଲେ ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ କିଛି ଅର୍ପଣ କରିଥିଲେ, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କର । ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଉନ୍ନତିର ଆଧାର ହେଉଛି— ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚନା କରାଯାଇଥିବା ଏହି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞରେ ନିଜର ଆହୁତି ଦେବା ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗୀ ହେବା । କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ସଂକଳ୍ପ ମଧ୍ୟ ଆସିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ଯେ ମୁଁ ଏତେ ସହଯୋଗ କରିଛି ବା ଏତିକି ଦେଇଛି । କାରଣ ବାବା ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତାଙ୍କଠାରୁ ତୁମେ କେବଳ ନେଉଛ, ଦେଉ ନାହଁ ।

ଗୀତ:- ତୁନେ ରାତ ଗବାଇ ଶୋକେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଏହି ଗୀତର ବିଷୟବସ୍ତୁ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ହିଁ କଥା ହେଉଛି, ଆଉ କେହି ବି ଏପରି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ତେବେ ସାଧୁ ସନ୍ଥ ମହାତ୍ମା ତ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । କେହି-କେହି କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହାଙ୍କ ପାଖରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ଅଛି । ଇଏ ତ ସମସ୍ତଙ୍କର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଏବେ ସେ ନିଜେ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କି ସାରା ଦିନ କେବଳ ଖାଉଛନ୍ତି, ପିଉଛନ୍ତି ଓ ଶୋଉଛନ୍ତି । ଏହାଦ୍ୱାରା କ'ଣ ହେବ ? ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମକୁ ହରାଇଦେବେ । ମାୟା ତୁମ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ଭୁଲ୍ କରାଉଛି । କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣ ନିଦ୍ରାରେ ଶୁଆଇ ଦେଇଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ତୁମକୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି, ତେଣୁ ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାରୁ ଜାଗ୍ରତ ହୁଅ । ସାରା ସୃଷ୍ଟିରେ ତ ଅଜ୍ଞାନତା ରହିଛି କିନ୍ତୁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ଭାରତରେ ଅଜ୍ଞାନତା ହିଁ ଅଜ୍ଞାନତା ଭରି ରହିଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯଦି ଅବହେଳା କରିବ ତେବେ ବହୁତ-ବହୁତ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । କିନ୍ତୁ ପରେ ପଶ୍ଚାତାପ କରିବା ଦ୍ୱାରା କୌଣସି ଲାଭ ହେବ ନାହିଁ । ଏଠାରେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବା ପାଇଁ ପାଠପଢା ଯାଉଛି । ଏହିପରି ଆଉ କେହି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହି ବେଦଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନ ହିଁ ପଢା ଯାଉଛି । ଏହି ପାଠପଢା ତ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନୂଆ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଏମିତି ତ' ଦୁନିଆରେ ମଧ୍ୟ ଅନେକଙ୍କୁ ଦେବୀ ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀ ଯଦି ଦେବୀ ହେଲେ ତେବେ ପୁରୁଷ ଦେବତା ହୋଇଗଲେ । କିନ୍ତୁ ଆମେ ତ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ପଦ ପାଇବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ, ତାହା ତ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସତ୍ୟଯୁଗ ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତା ବାବା ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ କରାଇବେ । ଅନ୍ୟ ସବୁ ସତସଙ୍ଗଠାରୁ ଏହି କଥା ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ସର୍ବବ୍ୟାପୀ କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଅନେକ ଅବତାର ବିଷୟରେ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ପଚାର— ଯଦି ଈଶ୍ୱର ସର୍ବବ୍ୟାପୀ ଅଟନ୍ତି, ତେବେ ଅବତାର କହୁଥିବା ବ୍ୟକ୍ତି ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅବତାର ହୋଇଥିବେ । ଆଚ୍ଛା, ତେବେ ସିଏ ଏହି ସୃଷ୍ଟି ରୂପୀ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ରହସ୍ୟ ଶୁଣାନ୍ତୁ । କିନ୍ତୁ ସିଏ ତ ଏହି ବିଷୟରେ କିଛି ବି କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁନିଆରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ମତବାଦୀ ରହିଛନ୍ତି । ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧିବାଲା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ପରମଧାମରୁ କୌଣସି ନୂଆ ଆତ୍ମା ଆସିଲେ ସିଏ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଶକ୍ତି ଦେଖାଇଥାଏ । ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ନୂଆ ଆତ୍ମା ପ୍ରବେଶ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତାଙ୍କର ନାମ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ତେବେ ଏଠାରେ ତ କୌଣସି ଶକ୍ତିର କଥା ନାହିଁ, ତୁମେ କହୁଛ ଶିବବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ଆସିଛୁ । ଏହାକୁ ହିଁ ଈଶ୍ୱରୀୟ ଜନ୍ମସିଦ୍ଧ ଅଧିକାର କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେମାନେ ଈଶ୍ୱରୀୟ ସନ୍ତାନ ଅଟ । କେହି ବି ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ମହାତ୍ମା ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ସା ନେଉଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ପୂରା ବର୍ସା ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରୁହ । ବାବା ଏହିଠାରେ ହିଁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ତେବେ ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ ହୋଇଗଲେ ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ଉଭୟ ଗୁପ୍ତ ହୋଇଯିବେ । ଏହି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳ ବର୍ତ୍ତମାନ ହିଁ ଅଛି । କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସମସ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ତେବେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମା କେବେ ଆସିଲେ ? ବ୍ରହ୍ମା ତ ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସିବେ ନା । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଯେଉଁ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ତ ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି ଏହା ପରେ ଆଉ ତ କେହି ବ୍ରାହ୍ମଣ ରହିବେ ନାହିଁ । ଆମେମାନେ ଦେବତା କୁଳକୁ ଚାଲିଯିବୁ । କର୍ମକାଣ୍ଡ ଇତ୍ୟାଦି କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ପୂଜାରୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର କୌଣସି ଋଷି-ମୁନିଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବେ । ଦ୍ୱାପରରେ ଯେତେବେଳେ ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତିଆରି କରି ପୂଜା ଆରମ୍ଭ କରିଥା'ନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପୂଜ୍ୟ ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ହିଁ ପୂଜାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ସେହି ସମୟରେ ମନ୍ଦିରରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥିବେ । ତେଣୁ ସେହି ସମୟରେ ସେହିମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ବ୍ରାହ୍ଣଣ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥିବ ଯେଉଁମାନେ ପୂଜ୍ୟରୁ

ପୂଜାରୀ ହେଉଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଯେହେତୁ ମନ୍ଦିରରେ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ନିଶ୍ଚୟ ଦରକାର ହୋଇଥିବେ । ତେଣୁ ସେହି ସମୟରେ ବ୍ରାହ୍ମଣ କୂଳ ମଧ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥିବ । ଏହା ହେଉଛି ବିସ୍ତାରର କଥା । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ସହିତ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ କହୁଛି କେବଳ "ମନମନାଭବ" । ତୁମକୁ ଯଦି କୁହାଯିବ ଯେ କେବଳ ଶିବବାବା ଏବଂ ବର୍ସାକୁ ମନେପକାଅ ତେବେ କ'ଣ କେବଳ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇଯିବେ ? ନାଁ । ପୁଣି ପାଠ ମଧ୍ୟ ପଢିବା ଦରକାର । ତେଣୁ ତୁମେ ଯେତେ ଅଧିକ ସେବା କରିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ ଏବଂ ତୁମ ମୁଖରେ ସୁନା ଚାମଚ ରହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଧନବାନ ଘରେ ଜନ୍ମ ନେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନା ହେବାରେ, ଅଦଳ ବଦଳ ହେବାରେ ସମୟ ତ ଲାଗିବ ନା । ତେବେ ବିନାଶ ପରେ ସ୍ଥାପନା ହେବ । କଳିଯୁଗ ପରେ ସତ୍ୟଯୁଗ ଆସିବ । ଯଦିଓ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭୂମିକମ୍ପ ଇତ୍ୟାଦି ହେଉଛି କିନ୍ତୁ ଅନେକ ଧର୍ମର ବିନାଶ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଡ୍ରାମା ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ଏବେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯିବା ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ଆମେ ଏହି ଯଜ୍ଞର ବ୍ରାହ୍ମଣ ଅଟୁ । ଶିବବାବା ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବଭଳି ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ସବୁଠାରୁ ବଡ ଯଜ୍ଞ । ଏହି ଯଜ୍ଞର ଦାୟିତ୍ୱ ତୁମେ ସଚ୍ଚା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ବହନ କରିଛ । ଲୌକିକ ବ୍ରାହ୍ମଣ ତ ବିଭିନ୍ନ ପଦାର୍ଥ ଦ୍ୱାରା ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ବିପଦ ଆସିବାର ଥାଏ ସେତେବେଳେ ଯଜ୍ଞ ରଚନା କରିଥା'ନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ କୌଣସି ଗୁରୁ ଆଦିଙ୍କର ଆବଶ୍ୟକତା ନଥିଲା । କାରଣ ଗୁରୁ ସେଠାରେ ଦରକାର ଯେଉଁଠାରେ ସଦଗତିର ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଏଠାରେ ଅନେକ ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି, ଏତେ ସବୁ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ଅଛି ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଭାରତର ଏଭଳି ଗତି କାହିଁକି ହୋଇଛି ? ତୁମେମାନେ ଖବରକାଗଜରେ ଲେଖିପାରିବ ଯେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବ ଭଳି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁମ୍ଭକର୍ଣ୍ଣର ଘୋର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇ ପଡିଛନ୍ତି । ତେବେ ନିଦ୍ରାରେ ତ ସମସ୍ତେ ଶୋଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏହା ହେଉଛି ଅଜ୍ଞାନ ନିଦ୍ରାର କଥା । ଏପରି କୌଣସି ବି ଗୁରୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯିଏକି ସଦଗତି ଦେଇପାରିବେ । ତେବେ ଏହି ଜ୍ଞାନର ପ୍ରକାଶ କିଏ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ? ତୁମମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଉଛି ଯେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ କେହି ଦେଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତ ଅସଂଖ୍ୟ ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଅଜ୍ଞାନ ଅନ୍ଧକାରର ରାତ୍ରି ଏବଂ ଦୁଃଖ ଅଶାନ୍ତି କାହିଁକି ରହିଛି ? ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଥିଲା । ତେଣୁ ଯେତେବେଳେ ଭଗବାନଙ୍କର ଶ୍ରୀମତ ମିଳିବ ସେତେବେଳେ ଯାଇ ସୁଖ ପ୍ରାପ୍ତ ହେବ କାରଣ ରାବଣ ହିଁ ଭାରତକୁ ପତିତ ଦୁଃଖୀ କରିଦେଇଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କର, ପବିତ୍ର ରହିବାର ପ୍ରତିଜ୍ଞା କର ତେବେ ତୁମେ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇପାରିବ । ଗୁରୁମାନେ କେବେ ବି ଏପରି ପବିତ୍ର ରହିବା ପାଇଁ କହିବେ ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ଜ୍ଞାନର ଆଲୋକ ମିଳୁଛି ତେଣୁ ତୁମେ ଯାଇ ପଚାର— ଯେଉଁ ଭାରତ ଏତେ ସୁଖୀ ଥିଲା, ଏବେ ଏତେ ଦୁଃଖୀ କାହିଁକି ହୋଇଯାଇଛି ? ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହିଁ ଦେବତା ହେବୁ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ତ ତୁରନ୍ତ ଘର ଦ୍ୱାର ଛାଡି ଜଙ୍ଗଲକୁ ଚାଲିଯାଇଥା'ନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କୁ ପବିତ୍ର ବୋଲି କହୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଏପରି କହିବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ତୁମ କଥା ତ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ଏପରି ମଧ୍ୟ ଭାବନାହିଁ ଯେ ସବୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ପବିତ୍ର ରହିଥା'ନ୍ତି । ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅବସ୍ଥା ମଜବୁତ୍ ନ ହୋଇଛି ସେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ମିତ୍ର-ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନଙ୍କୁ ଆଡକୁ ଯାଇଥାଏ । ତୁମକୁ କୁହାଯାଉଛି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସର୍ବ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲ ତେଣୁ ତୁମକୁ କେତେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତାଙ୍କୁ ଯଦି ପଚରାଯିବ ଯେ ତୁମେ ସନ୍ନ୍ୟାସ କେବେଠାରୁ କରିଛ ? ତୁମର ଲୌକିକ ନାମ କ'ଣ ? ତେବେ ସେମାନେ କହିବେ ଏହି ସବୁ କଥା ଆମକୁ ପଚାର ନାହିଁ । ଆମକୁ ସେକଥା କାହିଁକି ମନେ ପକାଇ ଦେଉଛ । ତେବେ କେହି କେହି ମଧ୍ୟ କହି ଦେଇଥା'ନ୍ତି, ପୁଣି ପଚାରିବ ତୁମେ କ'ଣ ତୁରନ୍ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲିଗଲ ନା ସେମାନଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡୁଛି ? ଜାଣିବା ଦରକାର ନା ତୁମେ କିଏ ଥିଲ, କିପରି ସବୁ ତ୍ୟାଗ କରିଲ, ଏକା ଏକା ଥିଲ ଅଥବା ତୁମର ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଥିଲେ ? ତେବେ ସେମାନଙ୍କ କଥା କ'ଣ ତୁମର ମନେ ପଡୁଛି ? କହନ୍ତି— ହଁ, ଅନେକ ସମୟରେ ମନେ ପଡିଥା'ନ୍ତି । ପୁଣି ବହୁତ ମୁସକିଲରେ ସେମାନଙ୍କୁ ଭୁଲିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ତେବେ ନିଜର ପୂର୍ବ ଜୀବନ ତ ମନେ ରହିଥାଏ ନା । ଯଦିଓ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେପକାଉଛୁ କିନ୍ତୁ ଏହିପରି ନୁହେଁ ଯେ ଆମର ପୂର୍ବ ଜୀବନ ବା ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଯାହା ସବୁ ପଢିଥିଲୁ, ତାହା ଭୁଲଯାଉଛୁ । କେବଳ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଅ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କର । ଯଦି ସେମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ତାଙ୍କ ସହିତ ବୁଦ୍ଧିଯୋଗ ଲାଗିଯିବ । ପ୍ରଥମେ ଏହି କଥା ସବୁ ଶୁଣ, ପରେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କର । ତେଣୁ ବଞ୍ଚିଥାଇ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଅ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କାହାରି କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ । ଆମେ ତ ଆମର ସାରା ଜୀବନ କାହାଣୀ କହିପାରିବୁ ।

ହଁ, ଆମେ ଏହି କଥା ଜାଣିଛୁ ଯେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହି ଦୁନିଆ ଶେଷ ହେବାକୁ ଯାଉଛି । ସେଣ୍ଟର ଗୁଡିକ ମଧ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ । ଯେଉଁମାନେ ବାବା-ମମ୍ମା କହୁଛନ୍ତି ସେମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି-- ହେ ଆତ୍ମାମାନେ, କାହିଁକି ନା ଆତ୍ମା ହିଁ କଥା କହିଥାଏ । ତୁମକୁ ଯଦି ପଚରାଯିବ ତୁମେ କିଏ ? ତେବେ ତୁରନ୍ତ କହିବ ମୁଁ ଆତ୍ମା ପାଠ ପଢୁଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମକୁ ହିଁ ମିଳୁଛି । ତୁମର ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ପାଠ ପଢୁଛି । ଆତ୍ମା ଏବଂ ଶରୀର ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ସଂସ୍କାର ଧାରଣ କରୁଛି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପୁଣ୍ୟ ଆତ୍ମା ଥିଲୁ, ଏବେ ପାପ ଆତ୍ମା ହୋଇଯାଇଛୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ଆମର ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କ ନିକଟରେ ଯେଉଁ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାକି ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଘୋର ଅନ୍ଧକାରରେ ଅଛନ୍ତି । ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ତ ସବୁ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ତା'କୁ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନକୁ ଦିନ ଏବଂ ଭକ୍ତିକୁ ରାତି କୁହାଯିବ । ତୁମେ ପଚାରିପାରିବ ଯେ—

ଗୀତାର ରଚୟିତା କିଏ ଏବଂ ସିଏ କେବେ ଆସିଥିଲେ ? ଗୀତା କେବେ ଲେଖାଯାଇଥିଲା ? ବାବା ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି ପୁଣି ତା'ଉପରେ ଧ୍ୟାନ ଦେବାକୁ ପଡୁଛି । ଏହିପରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରିବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ଉନ୍ନତି ହୋଇଚାଲିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ, ମୁଁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ମାଳାର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଛି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ମାଳାର ଅବିନାଶୀ ଫୁଲ ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ତାଙ୍କ ପରେ ଯୁଗଳ ଦାନା ହେଉଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା ସରସ୍ୱତୀ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବର୍ତ୍ତମାନ ରଚନା କରାଯାଉଛି । ଏମାନେ ହେଲେ ଆଦି ଦେବ ଏବଂ ଆଦି ଦେବୀ । ଅନ୍ୟ ଦାନାମାନେ ହେଲେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଯେଉଁମାନେ କି ଦୁନିଆକୁ ସ୍ୱର୍ଗରେ ପରିଣତ କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ଏମାନଙ୍କର ପୂଜା ହେଉଛି । ମଝିରେ ସେହି ୮ ଦାନା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଷ୍ଟରତ୍ନ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି ସୂର୍ଯ୍ୟବଂଶୀ ମହାରାଜା ମହାରାଣୀ ହେଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ରହିବା ଦରକାର । ଏକଥା ବି ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଯଜ୍ଞରେ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ଆହୁତି ଦିଆଯାଇଥାଏ । ତେବେ ମାତାମାନଙ୍କର ଉନ୍ନତି ପାଇଁ ବାବା ବହୁତ ଉପାୟ ବାହାର କରିଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଭଳି ସବୁ କିଛି ସ୍ୱାହା କରିଦିଅ । ଗାନ୍ଧିଜୀଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଯେଉଁମାନେ ସହଯୋଗ କରିଥିଲେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ସୁଖ ମିଳିଲା । ସିଏ ଥିଲେ ଜାତିର (ଭାରତର) ପିତା, ଇଏ ତ ବିଶ୍ୱର ପିତା ଅଟନ୍ତି ।

ଏଠାରେ ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସବୁକିଛି ମାତାମାନଙ୍କୁ ଅର୍ପଣ କରିଦେଲେ ସେଥିପାଇଁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରିଲେ । ତେଣୁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ, ଯେଉଁମାନେ ସହଯୋଗ କରିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହେବେ । ତେବେ ଏପରି ମଧ୍ୟ କେହି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଛୁ । ନାଁ । ଶିବବାବା ହିଁ ତୁମକୁ ସହଯୋଗ କରୁଛନ୍ତି । ଆରେ, ସିଏ ତ ଦାତା ଅଟନ୍ତି, ତୁମେ ଏସବୁ ନିଜ ପାଇଁ କରୁଛ । ତୁମେ ଶିବବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ଯଦି ତୁମେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ମନେ ପକାଇବ ତେବେ ସ୍ୱର୍ଗକୁ ଚାଲିଯିବ । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି— ମନମନାଭବ । ନଚେତ୍ ଉଚ୍ଚପଦ କିପରି ମିଳିବ ? ତେଣୁ ହିସାବ କରିବା ତୁମର କାମ, କେହି ଭାବନ୍ତୁ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଦେଉଛି । ଏହା ହେଉଛି ଶିବବାବାଙ୍କର ଯଜ୍ଞ ଯାହାକି ଚାଲିଆସିଛି ଏବଂ ଏହିଭଳି ଚାଲୁଥିବ ।

ତୁମେ ସଚ୍ଚା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କରୁଛ ଯେ ଆମେ କେବଳ ଭାରତରେ ନୁହେଁ ବରଂ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଶ୍ୱରେ ବାବାଙ୍କର ସହଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ଆମେ ପୁନର୍ବାର ପବିତ୍ର ହୋଇ ଭାରତକୁ ସ୍ୱର୍ଗ କରି ତା' ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିବୁ । ଶିବବାବାଙ୍କର ମତରେ ଚାଲିବା ଦ୍ୱାରା ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଗ ହୋଇଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏହି କଥା ମନେ ରଖ ଯେ ଶିବବାବା ଆମକୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଦେବତା ସମ୍ପ୍ରଦାୟରେ ଆସିପାରିବ । ଯଦି ବିକାରଗ୍ରସ୍ତ ହେଲ ତେବେ ଏକଦମ୍ ସତ୍ୟାନାଶ ହୋଇଯିବ । ଯେମିତିକି ନିଜେ ହିଁ ନିଜ ଉପରେ କୃପା କରିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ଅକୃପା କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅଭିଶପ୍ତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମୁଁ ତୁମକୁ ବରଦାନ ଦେବାକୁ ଆସିଛି । କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ଶ୍ରୀମତରେ ନ ଚାଲିବା କାରଣରୁ ନିଜକୁ ଅଭିଶପ୍ତ କରି, ପଦ ଭ୍ରଷ୍ଟ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା!

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ବୁଦ୍ଧିରୁ ସବୁକିଛି ଭୁଲିବା ପାଇଁ ବଞ୍ଚି ଥାଉ ଥାଉ ମରିବାକୁ ହେବ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଉନ୍ନତି କରିବା ପାଇଁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ସମର୍ପଣ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଶ୍ରୀମତରେ ଚାଲି ନିଜ ଉପରେ କୃପା କରିବାକୁ ହେବ । ସଚ୍ଚା ବ୍ରାହ୍ମଣ ହୋଇ ଯଜ୍ଞର ଦାୟିତ୍ୱ ନେବାକୁ ହେବ । ଭଲ ଭାବରେ ପାଠପଢି ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ ହୋଇ ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେଉଥିବା ପ୍ରକୃତ ସେବାଧାରୀ ହୁଅ ।

ନିଜର ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ ଚେହେରା ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ କରିଦେବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସେବା । ତୁମର ଚେହେରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସ୍ମରଣ କରାଇ ଦେଉ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ ଏବଂ ସମସ୍ତେ ମସ୍ତକରେ ଚମକୁଥିବା ମଣୀକୁ ବା ଆତ୍ମାକୁ ହିଁ ଦେଖନ୍ତୁ । ଯେପରି ସାପର ମଣୀକୁ ଦେଖିବା ଦ୍ୱାରା ସାପ ଆଡକୁ ଆଉ କାହାର ଧ୍ୟାନ ଯାଇନଥାଏ ସେହିପରି ତୁମର ଚମକୁଥିବା ମଣୀକୁ ଦେଖି ଅନ୍ୟମାନେ ନିଜର ଦେହର ସ୍ମୃତିକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତୁ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଧ୍ୟାନ ଆପେ ଆପେ ତୁମର ଆତ୍ମା ଆଡକୁ ଯାଉ, ବିସ୍ମୃତି ସ୍ୱରୂପ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଆସି ଯାଉ— ତେବେ କୁହାଯିବ ପ୍ରକୃତ ସେବାଧାରୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅବଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରିଥିବା ବୁଦ୍ଧିକୁ ନାଶ କରି ସତ୍ତୋପ୍ରଧାନ ଦିବ୍ୟବୁଦ୍ଧି ଧାରଣ କର ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***